

**Sygn. akt I C 853/17**

## WYROK

**ZAOCZNY**

**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Brzezinach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

przewodniczący: SSR Joanna Rezler-Wiśniewska

protokolant: st. sekr. sąd. Halina Barjasz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 lutego 2018r. w B.

sprawy z powództwa (...)

przeciwko I. S. I voto N.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

## UZASADNIENIE

W pozwie z 28 lipca 2017r. (...) złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu elektronicznym od I. N. kwoty 1814,46 zł. z odsetkami i kosztami procesu – tytułem zwrotu należności z tytułu pożyczki z dnia 20 kwietnia 2013r.

(pozew – k. 4 – 7)

Postanowieniem z dnia 19 października 2017r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu i przekazał sprawę do tutejszego Sądu – właściwego wg miejsca zamieszkania pozwanej.

(postanowienie – k. 7 verte)

Pozwana I. N. nr PESEL (...) wyszła za mąż i zmieniła nazwisko na S..

(zaświadczenie systemu (...) - k. 8 – 9 verte)

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła stanowiska w sprawie. Nie stawiła się na rozprawę. Nie złożyła żadnych wyjaśnień i nie wносиła o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność.

(protokół z rozprawy – k. 37)

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 21 grudnia 2016 r. (...) zawarł z (...) (zwanym dalej Funduszem) umowę przelewu wierzytelności, na mocy której zbywca przelał na Fundusz pewną grupę wierzytelności, których wykaz miał być zgodnie z umową sporządzony w formie załącznika do umowy.

Na załączonym do odpisu umowy wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji wskazano, iż przedmiotem sprzedaży była wierzytelność powstała z tytułu umowy z dnia 20 kwietnia 2013 r. na nazwisko I. N. na kwotę 1387,57 zł. kapitał, koszty – 479,41zł. (łącznie 1866,98zł.)

(dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 23)

W dniu 28 lipca 2017r. Fundusz wystawił wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych, z których wynika, że pozwana posiada zadłużenie wobec Funduszu w wysokości łącznej 1814,46 złotych (należność główna – 1387,57zł, odsetki 426,89zł.)

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 24)

Wskazane dowody nie były kwestionowane. Są to jednak dokumenty prywatne stanowiące dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie o określonej treści.

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie sąd uznał za nieudowodnione następujące okoliczności, na które powód powołuje się w pozwie:

1. zawarcie umowy pożyczki z dnia 20 kwietnia 2013r. o nr (...) z pierwotnym wierzycielem (...),
2. ewentualna wysokość zaległej należności – gdyby przyjąć, że umowę w istocie zawarto.

### **Sąd zważył co następuje:**

Zaoferowane przez powoda dowody w postaci złożonych dokumentów nie pozwalają na dokonanie żadnych ustaleń koniecznych dla rozstrzygnięcia.

Strona powodowa wskazała, iż w drodze cesji przejęła od poprzedniego wierzyciela prawa do wierzytelności wobec pozwanej, jednak dołączone do pozwu dokumenty (umowa sprzedaży wierzytelności, wyciągi) nie stanowią w ocenie Sądu dowodu na powyższe.

Stosownie do treści art. 339 §1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. (art. 339 §2 k.p.c.)

Wątpliwości dotyczą legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. Tym samym nie można przyjąć za prawdziwe twierdzeń (...) (...)

Żądanie pozwu oparte jest o brzmienie art. 509 §1 k.c., w myśl którego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W przedmiotowej sprawie nie udowodniono faktu zawarcia umowy, której skutkiem byłby przelew wierzytelności objętej pozwem. Nie załączono chociażby jej kopii. Nie wiadomo zatem, jaka była pierwotna wysokość zadłużenia, ile spłacono, ani jak rozliczono ewentualne spłaty, o ile w ogóle kiedykolwiek zawarto taką umowę.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności o zaległe odsetki (art. 509§2 k.c.)

Na skutek przelewu wierzytelność cedenta przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Dochodzi więc do zmiany jedynie podmiotu uprawnionego do żądania świadczenia.

W ocenie Sądu warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien zostać określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Istotne jest nie tylko aby

były wskazane strony tego stosunku, ale również świadczenie i przedmiot świadczenia. Strona powodowa wskazała, że umowa stała się wymagalna, ale brak możliwości poczynienia ustaleń także w tym zakresie. Organy funduszu nie mają jednak wystarczającej kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje.

Nadto należy podnieść, że istnieją rozbieżności co do powołanych przez powoda kwot wierzytelności. Wątpliwości Sądu wzbudziły wartości wpisane w poszczególnych rubrykach wyciągu. W wyciągu z elektronicznego załącznika wskazano, iż wierzytelność wynosi na dzień 21 grudnia 2016r. łącznie 1866,98zł., natomiast z wyciągu z ksiąg rachunkowych wynika iż wierzytelność na dzień 28 lipca 2017r. wynosi 1814,46zł. z czego kwota 426,89zł. to odsetki. Nie wskazano, co strona powodowa rozumie pod pojęciem kapitał oraz od jakiej daty i na jakiej podstawie określiła odsetki.

Zwrócić należy jeszcze uwagę na fakt, że powód złożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego (k. 24). Wystawianie takich wyciągów uregulowano w art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych i o zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2016r. poz. 1896). W myśl art. 194 ust. 1 tej ustawy księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Zgodnie z art. 194 ust. 2 moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Tak więc, na podstawie powołanego przepisu, dokument załączony do akt na k. 24 nie stanowi kwalifikowanego dowodu w sprawie. Traktowany może być jedynie jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawnego, iż jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy. W odniesieniu do dokumentu prywatnego pojawia się jedynie domniemanie, że osoba, która podpisała dokument złożyła oświadczenie określonej treści.

Dokument prywatny nie dowodzi materialnej prawdziwości zawartego w nim oświadczenia. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od jego treści merytorycznej i rozstrzyga o niej sąd według ogólnych zasad oceny dowodów. Wśród dowodów z dokumentów prywatnych zaoferowanych przez powoda żaden nie pochodzi od pozwanego.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie powód, który jest profesjonalistą i zawodowo trudni się dochodzeniem wierzytelności, nie wykazał okoliczności, z których wywodzi swoje prawa a z powyższego (bez problemu) mógł się wywiązać. Jak wynika z samej umowy przelewu – k.20, powód ma zapewniony dostęp do akt pożyczkowych zawierających oryginały dokumentów i zapisy dotyczące przelewanych wierzytelności a także możliwość uzyskania poświadczonych kopii w/w dokumentów od Funduszu.

Mając powyższe rozważania na uwadze a nadto treść art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana przede wszystkim wykazać nabycie wierzytelności wobec pozwanego i z tego obowiązku się nie wywiązała.

Okoliczność przejścia wierzytelności ściśle określonej na nabywcę jest istotną okolicznością, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu. Obowiązkiem strony powodowej było wykazanie nabycia konkretnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanej, czego nie uczyniła.

Sąd nie orzekł o kosztach procesu, albowiem strona powodowa w całości przegrała proces a pozwana nie poniosła żadnych kosztów procesu